

“मीठे बच्चे- तिम्रो प्यार एक बाबासँग छ किनकि तिमीलाई बेहदको वर्सा मिल्छ, तिमी प्यारले भन्छौ मेरो बाबा।”

प्रश्न:- कुनै पनि देहधारी मनुष्यको बोलीको तुलना बाबाको बोलीसँग गर्न सकिँदैन, किन ?

उत्तर:- किनकि बाबाको एक-एक बोली महावाक्य हो। जुन महावाक्यलाई सुन्नेवाला महान् अर्थात् पुरुषोत्तम बन्छन्। बाबाको महावाक्यले फूल बनाइदिन्छ। मनुष्यको बोली महावाक्य होइन, त्यसबाट त अभ्रै तल गिर्दै आएका छन्।

गीत:- बदल जाए दुनियाँ.....

ओम् शान्ति। गीतको पहिलो लाइनमा केही अर्थ छ, बाँकी सारा गीत कुनै कामको छैन। जसरी गीतामा भगवानुवाच मनमनाभव, मध्याजी भव यो अक्षर ठीक छ। यसलाई भनिन्छ पीठोमा नून। अब भगवान् कसलाई भनिन्छ, यो त बच्चाहरूले राम्रोसँग जानेका छन्। भगवान् शिवबाबालाई भनिन्छ। शिवबाबा आएर शिवालय रचनुहुन्छ। कहाँ आउनुहुन्छ ? वेश्यालयमा। स्वयं आएर भन्नुहुन्छ- हे मीठा प्यारा, सिकीलधे रूहानी बच्चाहरू, सुन्न त आत्माले सुन्छ नि। जान्दछौ हामी आत्माहरू अविनाशी हौं। यो देह विनाशी हो। हामी आत्माहरूले अहिले आफ्नो परमपिता परमात्माबाट महावाक्य सुनिरहेका छौं। महावाक्य एक परमपिता परमात्माको नै हुन्छ जसले महान् पुरुष पुरुषोत्तम बनाउँछन्। बाँकी जति पनि महात्मा, गुरु आदि छन्, उनीहरूका कुनै महावाक्य होइनन्। शिवोहम् जुन भन्छन् त्यो पनि सही वाक्य होइन। अहिले हामी बाबाबाट महावाक्य सुनेर फूल बन्छौ। काँडा र फूलमा कति फरक छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- हामीलाई कुनै मनुष्यले सुनाउँदैन। यिनमा शिवबाबा विराजमान हुनुहुन्छ, उहाँ पनि आत्मा नै हुनुहुन्छ, तर उहाँलाई भनिन्छ परम आत्मा। अहिले पतित आत्माले भन्छ- हे परम आत्मा आउनुहोस्, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस्। उहाँ हुनुहुन्छ नै परमपिता, परम बनाउनेवाला। तिमी पुरुषोत्तम अर्थात् सबै पुरुषहरूमा उत्तम पुरुष बन्छौ। ती हुन् देवताहरू। परमपिता अक्षर धेरै मीठो छ। सर्वव्यापी भन्दाखेरि मीठोपन आउँदैन। तिमीमा पनि धेरै कम छन् जसले भित्र याद गर्छन्, ती स्त्री-पुरुष त स्थूलमा एक-अर्कालाई याद गर्छन्। यो हो आत्माले परमात्मालाई धेरै प्यारले याद गर्नु। भक्तिमार्गमा यति प्यारले पूजा गर्न सक्दैनन्। यस्तो प्यार रहँदैन। जान्दै जान्दैनन् भने प्यार कसरी होस्। अहिले तिमी बच्चाहरूको धेरै प्रेम छ। आत्माले भन्छ- ‘मेरो बाबा’। आत्माहरू भाइ-भाइ हुन् नि। हरेक भाइले भन्छ- बाबाले मलाई आफ्नो परिचय दिनुभएको छ। तर त्यसलाई प्यार भन्न सकिँदैन। जसबाट केही मिल्छ उसमा प्यार हुन्छ। बच्चाहरूको बाबामाथि प्यार हुन्छ किनकि बाबाबाट वर्सा मिल्छ। जति बढी वर्सा, उति नै बढी बच्चाहरूको प्यार रहन्छ। यदि बाबासँग केही पनि सम्पत्ति छैन, हजुरबुवासँग छ भने बाबामाथि यति प्यार रहँदैन। फेरि हजुरबुवासँग प्यार रहन्छ। सम्भन्छन् उहाँबाट पैसा मिल्छ। अहिले त बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- हामीलाई बाबाले पढाउनुहुन्छ। यो त धेरै खुशीको कुरा हो। भगवान् हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ। रचयिता बाबालाई कसैले पनि जान्दैनन्। नजान्नाले फेरि आफूलाई नै बाबा भनिदिन्छन्। जसरी बच्चाहरूलाई तिम्रो बाबा को हुनुहुन्छ भनी सोध्यो भने आखिरमा भनिदिन्छन् म हुँ। अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- ती सबै पिताहरूको पिता अवश्य हुनुहुन्छ, हामीलाई जो अहिले बेहदका

२०७२ जेष्ठ १३ बुधवार २७-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन बाबा मिल्नुभएको छ उहाँको कोही पिता हुनुहुन्न । उहाँ हुनुहुन्छ उच्चभन्दा उच्च पिता । त्यसैले बच्चाहरूलाई भित्र खुशी रहनुपर्छ । ती यात्राहरूमा जान्छन् भने त्यहाँ त्यति खुशी रहँदैन किनकि प्राप्ति केही पनि हुँदैन । केवल दर्शन गर्न जान्छन् । व्यर्थैमा कति धक्का खान्छन् । एक त आफ्नो शिर घोटिन्छ र अर्कोतिर फेरि पैसा पनि बर्बाद हुन्छ । पैसा धेरै खर्च गर्छन्, प्राप्ति केही पनि छैन । भक्तिमार्गमा यदि आम्दानी हुन्थ्यो भने धेरै धनी हुन्थे । यी मन्दिर आदि बनाउन करोडौं रूपैयाँ खर्च गर्छन् । तिम्रो सोमनाथको मन्दिर मात्र थिएन सबै राजाहरूको पासमा मन्दिर थिए । तिमीलाई कति पैसा दिएको थिएँ, ५ हजार वर्ष पहिले तिमीलाई विश्वको मालिक बनाएको थिएँ । एक बाबाले नै यस्तो भन्नुहुन्छ— आजभन्दा ५ हजार वर्ष पहिले तिमीलाई राजयोग सिकाएर यस्तो बनाएको थिएँ । अहिले तिमी के बनेका छौ । बुद्धिमा आउनुपर्छ नि । हामी कति उच्च थियौं, पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा एकदम जमिनमा आइपुगेका छौं । कौडी बराबर बनेका छौं । फेरि अब हामी बाबाको पासमा जान्छौं, जुन बाबाले हामीलाई विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । यो एउटै यात्रा हो जबकि आत्माहरूलाई बाबा मिल्नुहुन्छ, त्यसैले भित्र त्यस्तो प्यार रहनुपर्छ । तिमी बच्चाहरू जब यहाँ आउँछौ बुद्धिमा रहनुपर्छ— हामी उहाँ बाबाको पासमा जान्छौं जसबाट हामीलाई फेरि विश्वको बादशाही मिल्छ । उहाँ बाबाले हामीलाई शिक्षा दिनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, दैवी गुण धारण गर । सर्वशक्तिमान् पतित-पावन म बाबालाई याद गर । म कल्प-कल्प आएर भन्छु— म एकलाई याद गर्‍यो भने विकर्म विनाश हुन्छ । हामी बेहदका बाबाको पासमा आएका छौं । दिलमा यो आउनुपर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म गुप्त छु । आत्माले भन्दछ— म गुप्त छु । तिमीले सम्भन्ध्यौ— हामी शिवबाबाको पासमा जान्छौं, ब्रह्मा दादाको पासमा जान्छौं । जो कम्बाइन्ड हुनुहुन्छ उहाँसँग हामी मिलन मनाउन जान्छौं, जसबाट हामी विश्वको मालिक बन्छौं । भित्र कति बेहदको खुशी हुनुपर्छ । जब मधुवनमा आउनको लागि आफ्नो घरबाट निक्लिन्छौ भने भित्र गद्गद हुनुपर्छ । बाबा हामीलाई पठाउनको लागि आउनुभएको छ, हामीलाई दैवी गुण धारण गर्ने युक्ति बताउनुहुन्छ । घरबाट निक्लिने बित्तिकै भित्र यस्तो खुशी रहनुपर्छ । जसरी कन्या पतिको साथमा मिल्दा गहना आदि लगाएपछि अनुहार नै चम्किन्छ । त्यो अनुहार चम्किन्छ दुःख पाउनको लागि । तिम्रो अनुहार चम्किन्छ सदा सुख पाउनको लागि । यस्ता बाबाको पासमा आउँदा कति खुशी हुनुपर्छ । अहिले हामीलाई बेहदका बाबा मिल्नुभएको छ । सत्ययुगमा गएपछि फेरि डिग्री कम हुन्छ । अहिले त तिमी ब्राह्मणहरू ईश्वरीय सन्तान हो । भगवान्ले बसेर पठाउनुहुन्छ । उहाँ हाम्रो बाबा पनि हुनुहुन्छ, टीचर पनि हुनुहुन्छ, पठाउनुहुन्छ फेरि पावन बनाएर साथमा लिएर जानुहुन्छ । हामी आत्माहरू अब यस छि-छि रावण राज्यबाट छुट्छौं । भित्र अथाह खुशी हुनुपर्छ— बाबाले विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ भने पढाइ कति राम्रोसँग पढ्नुपर्छ । विद्यार्थीले राम्रोसँग पढ्छन् भने राम्रो नम्बरले पास हुन्छन् । बच्चाहरूले भन्छन्— बाबा हामी त श्री नारायण बन्छौं । यो हो नै सत्य-नारायणको कथा अर्थात् नरबाट नारायण बन्ने कथा । ती भूटा कथाहरू जन्म-जन्मान्तर सुन्दै आएका छौ । अहिले बाबाबाट एकै चोटि तिमी सच्चा-सच्चा कथा सुन्छौ । त्यो फेरि भक्तिमार्गमा चलदै आउँछ । जसरी शिवबाबाले जन्म लिनुभयो उहाँको फेरि वर्ष-वर्ष जयन्ती मनाउँदै आएका छौ । उहाँ कहिले आउनुभयो, के गर्नुभयो, केही पनि जान्दैनन् । ठीकै छ, कृष्णजयन्ती मनाउँछन्, उनी पनि कहिले आए, कसरी आए, केही पनि थाहा छैन । भन्दछन् कंसपुरीमा आउँछन्, अब उनले पतित दुनियाँमा कसरी जन्म लिन्छन् ! बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ— हामी बेहदका बाबाको पासमा जान्छौं ।

२०७२ जेष्ठ १३ बुधवार २७-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
अनुभव पनि सुनाउँछन् नि- मलाई फलानोद्वारा तीर लाग्यो, बाबा आउनुभएको छ....। त्यस
दिनदेखि मैले बाबालाई नै याद गर्छु।

यो हो तिम्रो उच्चभन्दा उच्च बाबाको पासमा आउने यात्रा। बाबा त चैतन्य हुनुहुन्छ, बच्चाहरूको
पासमा जानुहुन्छ पनि। ती हुन् जड यात्राहरू। यहाँ त चैतन्य बाबा हुनुहुन्छ। जसरी हामी
आत्माहरू बोल्छौं, त्यसरी नै उहाँ परमात्मा बाबा पनि बोल्नुहुन्छ शरीरद्वारा। यो पढाइ हो भविष्य
२१ जन्म शरीर निर्वाहको लागि। त्यो हो केवल यस जन्मको लागि। अब कुनचाहिँ पढाइ पढ्नुपर्छ
वा कुनचाहिँ धन्दा गर्नुपर्छ? बाबा भन्नुहुन्छ दुवै गर। संन्यासीहरूले जसरी घरबार छोडेर जंगलमा
जानु छैन। यो त प्रवृत्ति मार्ग हो नि। दुवैको लागि पढाइ हो। सबैले त पढ्ने छैनन्। कसैले
राम्रोसँग पढ्छन्, कसैले कम। कसैलाई त एकदम चाँडै तीर लागिहाल्छ। कोही त जे पनि
बोलिरहन्छन्। कसैले भन्छन्- ठीकै छ, हामी कोसिस गर्छौं। कसैले भन्छन् यो त एकान्तमा
सम्भन्ने कुरा हो। फेरि गुम हुन्छन्। कसैलाई ज्ञानको तीर लाग्यो भने तुरुन्त आएर सम्भन्छन्।
कसैले फेरि भन्छन्- हामीलाई फुर्सत छैन। सम्भ तीर लागेको छैन। हेर बाबालाई तीर लाग्यो
अनि एकैचोटि छोडिदिए नि। सम्भे बादशाही मिल्छ त्यसको अगाडि यो के हो! मलाई त
बाबाबाट राजाई लिनु छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ- त्यो धन्दा आदि पनि गर केवल एक हप्ता
राम्रोसँग सम्भ। गृहस्थ व्यवहार पनि सम्हाल्नु छ। रचनाको पालना पनि गर्नु छ। तिनीहरू त
रचेर फेरि भाग्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले रचेका छौ त्यसैले फेरि राम्रोसँग सम्हाल। सम्भ स्त्री
वा बच्चाले तिम्रो भनेको मान्छन् भने सपूत हुन्। बुझ्दैनन् भने कपूत हुन्। सपूत र कपूत थाहा
हुन्छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी श्रीमत्तमा चल्छौ भने श्रेष्ठ बन्छौ। नत्र वर्सा मिल्न सक्दैन।
पवित्र बनेर, सपूत बच्चा बनेर नाम प्रत्यक्ष गर। तीर लाग्यो भने भन्छन्- अब हामी सच्चा कमाई
गर्छौं। बाबा आउनुभएको छ शिवालयमा लैजान। त्यसैले शिवालयमा जान लायक बन्नु छ। मेहनत
छ। भन, अब शिवबाबालाई याद गर, मृत्यु सामुन्ने खडा छ। कल्याण त उनीहरूको पनि गर्नु छ
नि। भन, अब याद गर्नुभै भने विकर्म विनाश हुन्छ। तिमी बच्चीहरूको कर्तव्य हो माइती घर र
घर (ससुर घर) को उद्धार गर्नु। जब तिमीलाई बोलाउँछन् भने तिम्रो कर्तव्य हुन्छ उनीहरूको
कल्याण गर्नु। रहमदिल बन्नुपर्छ। पतित, तमोप्रधान मनुष्यहरूलाई सतोप्रधान बनाउने बाटो
बताउनु छ। तिमीले जान्दछौ- हरेक कुरा नयाँबाट पुरानो अवश्य हुन्छ। नर्कमा सबै पतित
आत्माहरू छन्, त्यसैले त पावन हुन गंगा स्नानमा जान्छन्। पहिले त सम्भून्- हामी पतित हौं
यसैले पावन बन्नु छ। बाबाले आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्नुभै भने तिम्रो पाप नष्ट
हुनेछ। साधु सन्त आदि जो पनि छन्- सबैलाई यो मेरो सन्देश देऊ, बाबा भन्नुहुन्छ मलाई याद
गर। यस योग अग्निले अथवा यादको यात्राले तिम्रो मैला निक्किलदै जान्छ। तिमी पवित्र बनेर मेरो
पासमा आउँछौ। मैले तिमी सबैलाई साथमा लैजानेछु। जसरी बिच्छी हिँड्दै जान्छ, जहाँ नरम चीज
देख्छ भने डस्छ। पत्थरलाई डसेर के काम! तिमीले पनि बाबाको परिचय देऊ। यो पनि बाबाले
सम्भाउनुभएको छ- मेरा भक्तहरू कहाँ रहन्छन्! शिवका मन्दिरमा, कृष्णका मन्दिरमा, लक्ष्मी-
नारायणका मन्दिरमा। भक्तहरूले मेरो भक्ति गरिरहन्छन्। उनीहरू पनि मेरा बच्चाहरू नै हुन् नि।
मबाट राज्य लिएका थिए, अहिले पूज्यबाट पुजारी बनेका छन्। देवताहरूका भक्त हुन् नि।
नम्बरवन हो शिवको अव्यभिचारी भक्ति। फेरि गिर्दा-गिर्दा अहिले त भूत पूजा गर्न थालेका छन्।

२०७२ जेष्ठ १३ बुधवार २७-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन शिवका पुजारीहरूलाई सम्झाउन सजिलो हुन्छ । उहाँ सबै आत्माहरूका पिता शिवबाबा हुनुहुन्छ । स्वर्गको वर्सा दिनुहुन्छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ । मैले तिमीलाई सन्देश दिन्छु । अब बाबा भन्नुहुन्छ— पतित-पावन, ज्ञानको सागर म हुँ । ज्ञान पनि सुनाइरहेको छु । पावन बन्नको लागि योग पनि सिकाइरहेको छु । ब्रह्मा तनबाट सन्देश दिइरहेको छु मलाई याद गर । आफ्ना ८४ जन्मलाई याद गर । तिमीलाई भक्तहरू मिल्छन् मन्दिरमा र फेरि कुम्भको मेलामा । त्यहाँ तिमीले सम्झाउन सक्छौ । पतित-पावन गंगा हुन् या परमात्मा ?

बच्चाहरूलाई यो खुशी रहनुपर्छ— हामी कसको पासमा जान्छौं ! कति साधारण हुनुहुन्छ । बडप्पन के देखाऊँ ! ठूलो व्यक्ति देखिन शिवबाबाले के गर्नुहुन्छ र । संन्यासी कपडा त लगाउन सक्नुहुन्न । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले त साधारण तन लिन्छु । तिमीले नै राय देऊ मैले के गरूँ ? यस रथलाई कसरी शृङ्गार गरूँ ? उनीहरूले हुसेनको घोडा निकाल्छन्, त्यसलाई शृङ्गार गर्छन् । यहाँ शिवबाबाको रथलाई फेरि साँढे बनाइदिएका छन् । साँढेको मस्तकमा गोलो-गोलो शिवको चित्र देखाउँछन् । अब शिवबाबा साँढेमा कहाँबाट आउनुहुन्छ ? मन्दिरमा साँढे किन राखिएको हो ? शंकरको सवारी भन्छन् । सूक्ष्म वतनमा शंकरको के सवारी हुन्छ र ? यो सबै हो भक्तिमार्ग, जुन ड्रामामा निश्चित छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार र गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आफूले आफैसँग प्रतिज्ञा गर्नु छ— अब मैले सच्चा कमाई गर्नेछु । स्वयंलाई शिवालयमा जान योग्य बनाउँछु । सपूत बच्चा बनेर श्रीमतमा चलेर बाबाको नाम प्रख्यात गर्नेछु ।
- २) रहमदिल बनेर तमोप्रधान मनुष्यहरूलाई सतोप्रधान बनाउनु छ । सबैको कल्याण गर्नु छ । मृत्युभन्दा पहिले सबैलाई बाबाको याद दिलाउनु छ ।

वरदानः— सदा सबैलाई ठेगाना दिनेवाला रहमदिल बाबाको रहमदिल बच्चा भव

रहमदिल बाबाका रहमदिल बच्चाहरूले कसैलाई पनि भिखारीको रूपमा देखेमा उनीहरूलाई दया आउँछ— यस आत्मालाई पनि ठेगाना मिलोस्, यसको पनि कल्याण होस् । उनीहरूको सम्पर्कमा जो आए पनि उसलाई बाबाको परिचय अवश्य दिन्छन् । जसरी कोही घरमा आउँछ भन्ने पहिले उसलाई पानीको लागि सोधिन्छ, त्यसै फर्क्यो भन्ने राम्रो लाग्दैन, यस्तै गरी जो पनि सम्पर्कमा आउँछ उसलाई बाबाको परिचयको पानी अवश्य सोध अर्थात् दाताको बच्चा दाता बनेर केही न केही देऊ जसले गर्दा उसलाई पनि ठेगाना मिलोस् ।

स्लोगनः— यथार्थ वैराग्य वृत्तिको सहज अर्थ हो— जति न्यारा उति प्यारा ।